

Приказ књиге

Наставнице српског језика Ана Стојановић и Ивана Марковић и библиотекарка Слађана Галушка организовале су за ученике петог разреда пројекат „Приказ књиге“ у октобру и новембру 2018.

Циљ: Оспособљавање ученика да кроз читање и тумачење књижевних дела развија читалачке компетенције и критичко мишљење и оспособљавање ученика да напише приказ прочитаног дела.

Исходи:

Ученик ће бити у стању да:

- чита са разумевањем и опише свој доживљај књижевног дела, романа,
- одреди тему и главне и споредне мотиве,
- анализира узрочно-последично низање мотива,
- илуструје особине ликова примерима из текста,
- вреднује поступке ликова и аргументовано износи ставове,
- напише приказ прочитаног романа.

Ток пројекта

Поводом Месеца школских библиотека и Месеца књиге у октобру 2018. библиотекарка је разговарала са ђацима о књигама и значају читања, а затим су ученици говорили о својим омиљеним књигама. Ђаци су затим добили упутство за писање приказа и имали су задатак да напишу приказ омиљене књиге. На наредним часовима српског језика ђаци су читали приказе и анализирали их заједно са наставницама и библиотекарком, које су дале предлоге за побољшање радова.

Изабрани су најбољи радови и 28. децембра 2018. на заједничком часу сва четири одељења петог разреда проглашени су аутори најбољих приказа и они су награђени књигама. На том часу ученици су се подсетили активности пројекта и вредновали их. Рекли су да је било занимљиво да друговима препоручују књиге за читање и да су научили како се пише приказ. Предложили су да се организује такмичење и у другом полугодишту, али да ђаци пишу приказ на часу у школи и да се ти радови оцењују.

Најбољи радови ученика су представљени у школском листу.

Сазвежђе виолина

Свирам виолину већ пуне три године и одувек сам желела да уђем у чаробни свет музике и откријем све тајне које поседује мој магични инструмент. То ми је омогућила дивна, књига „Сазвежђе виолина“ Весне Алексић, која води читаоце кроз одрастање будуће виолинисткиње.

Књига је веома лепа, у њој има и емоција и хумора и за неколико дана сам је прочитала. Неки тренуци вратили су ме у прошлост неколико година уназад, када сам ја кретала у музичку школу и подсетили ме на важне концерте, испите и такмичења који су се десили у неискусним данима мог боравка у свету музике.

Тема романа је одрастање девојчице Тијане која постаје веома славна и тражена композиторка. Мала музичарка решава разне изазове на путу у свој чаробни свет и показује нам како се после тужних тренутака треба уздићи и корачати даље. Тијана је мирољубива девојчица која се у свету музике бори за правду и у тешким тренуцима у време рата и сиромаштва. У неким ситуацијама изгледа као да је сама са својом виолином и издвојена од друштва друге деце. Ана, њена цимерка из интерната, која, такође, свира виолину, волела ју је зато што је имала осећања за друге и веома је ценила.

Ауторка нас уведе у велики свет уметности и показује да у њему никад ништа није савршено и лепо, осим мелодије на виолини. Прича нас учи да треба да будемо упорни и сваки започети изазов треба завршити ма колико био тежак и напоран. Књига ме је подстакла да проценим и видим поступке и врлине главне јунакиње, па да их упоредим са својим. Онда сам размишљала које своје лоше особине могу да променим. Извукла сам неке поуке које ће ми бити потребне током живота. Тијанино самопоуздање у књизи помогло ми је да се током наступа осећам слободније на сцени.

На мене је ова књига оставила снажан утисак јер је поучна и занимљива. Свиђа ми се што постоји сукоб добра и зла, што је обично мотив бајке. Да сам ја ауторка, вероватно бих продужила књигу и променила неке ситуације, тако да крај буде најзанимљивији

Ова књига вредна је читања јер је списатељица испричала одличну причу, верно дочарала своје јунаке и у мени пробудила емоције. Није авантуристички роман, али је ипак учинио да са ликом Тијане посетим различите земље, такмичења и путовања. Препоручујем књигу свој другој деци да виде колико је лепо бавити се музиком и да их мотивише да се у њој испробају и онима који су већ музичари да им покаже пут ка слави.

Марија Стевановић V₁

„Марта Смарт и Вашар загонетки“, Урош Петровић

Одувек сам волела да решавам загонетке и мистерије и зато ми је баш ова књига привукла пажњу. Књига говори о томе како Марта Смарт, главни лик, добија позив да заједно са својом комшиницом оде на вашар загонетки на који је врло тешко бити позван. На вашару Марта мора да проналази лептире у сред шаренила и при том вашар не сме да јој привуче пажњу. Она није смела ни за тренутак да се загледа у различите тезге пуне занимљивих ствари, јер би у супротном била дисквалификована. Поред различитих недоумица Марта је ипак успела да реши свих тридесет загонетки и победи на вашару.

Ова књига ми није била посебна само зато што је у себи садржала загонетке, већ ми се свидео начин на који их Урош Петровић приповеда. Сваки део књиге захтевао је сву моју пажњу и зато сам је пажљиво читала и добро разумела. Начин на који је аутор описао Марту врло ми се допао те сам читајући ову књигу Марту почела да гледам као узора. Она је била упорна, самоуверена и сналажљива особа и желела сам да постанем налик њој.

Препоручујем ову књигу свима који жуде за тим да продубе своје знање и који воле да решавају мистерије и погађају решења све док не буду сигурни да су дошли до њега. Ова књига ће у вама пробудити машту, стрпљење и неизвесност. Већ сам читала књиге Уроша Петровића и свака је на другачији начин написана и описана и управо зато ћу наставити да их читам.

Нина Орландић V₂

Мој савршен свет

Књига која је на мене оставила посебан утисак зове се „Мој савршен свет-Том Гејтс“, чија је ауторка Лиз Пишон. Освојила је неколико награда, као што су Награда Роалд Дал 2011. године, Награда Вотерстоунс за најбољу дечију књигу 2012. године и Награда Ред хаус за најбољу књигу за младе 2012. Разлог због којег сам одабрао да пишем баш о овој књизи је што је главни лик Тома сличан мени и делимично делимо исте проблеме.

„Моји наставници мисле да лако губим пажњу и да нисам усредсређен.“ – његова је реченица, а и ја је изговарам често.

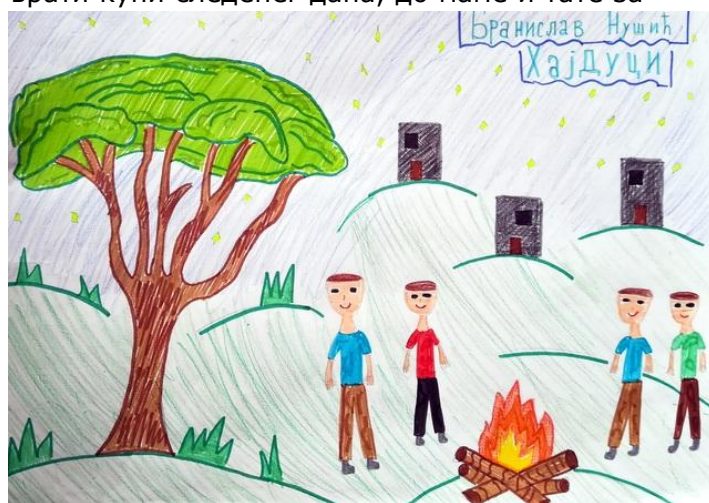
Тема ове књиге је одрастање главног јунака Тома, његов живот, школовање и незгоде коју му се свакодневно дешавају. Он живи у улици Касл роуд 24, треба му четири минута до школе Аукфилд у коју стално касни јер са својим другом Дерекком сврати до продавнице. Воли да нервира своју сестру Дилију, професоре и свог највећег непријатеља Маркуса Мелдруа. Углавном је седео у последњој клупи и читао стрипове на часовима док га једног дана професор није видео и пребацио у прву клупу, тачно испред себе.

На почетку књиге се упознајемо са смицалицама које Том прави у школи, као што су прављење авиона и бацање испред табле, гађање остале деце папирним лоптицама. Кад стигне кући сакрива ствари својој сестри, на пример наочаре и шминку, поједе њен вафл и кад јој затреба купатило, намерно се закључа и ништа не ради, само да она не би могла да уђе. Свако писмо професора које је намењено његовим родитељима, згужва и баци у канту тако да они не би могли да га прочитају.

Највише ми се допао опис летњег распуста, све је веома духовито, од поставке шатора уз реку који је бујица потопила па је морао да с врати кући следећег дана, до маме и тате за које мисли да хрчу, а заправо се чује грмљавина.

Књигу сам добио од Ђорђа за рођендан и искрено нисам био баш одушевљен јер ретко која књига ми је заиста занимљива и ретко коју прочитам, али кад сам је отворио и видео колико има интересантних илустрација, велика и лепа слова, решио сам да кренем да је читам и прочитао је за два дана што је заиста брзо. Читао сам је са великим узбуђењем и нисам могао да станем док је нисам завршио.

Препоручио бих је свакоме, а пошто има још три дела, једва чекам да их прочитам и надам се да су подједнако добри као овај.

Петар Брадић V₄

Дневник Шоњавка

Дневни Шоњавка је серијал од једанаест књига које је написао Џеф Кини. Чим се појавила, постала је најчитанија књига у Америци. У сваком делу јунаци су дечак Грег Хелфи, његова породица и пријатељи, авантуре кроз које они пролазе и проблеми са којим се суочавају.

Пре него што сам почела да читам књигу другари из одељења су причали о њој. Рекли су да књига много занимљива и да, када почнеш да је читаш, не можеш да станеш. Због тих препорука сам је набавила. Књига је заиста много занимљива и брзо сам је прочитала.

„Не пуши, то те гуши“, једна је од реченица коју сам прочитала у књизи. Тада сам схватила да она није написана само да би нас насмејала - кроз шалјив опис живота једног дечака даје идеју како да се снађемо у ситуацији сличној оној у којој се нашао Грег и како не треба да поступимо у одређеним приликама.

Посебно ми се свидело то што је ово стрип роман - кроз лепе цртеже у књизи боље сам разумела догађаје у којима се Грег налази.

Грег иде у средњу школу, има два брата, млађег Менија и старијег Родрика. Менија је писац дочарао као маминог и татиног мезимца, а Родрика као брата који само о себи брине и ради све по свом. Поред њих двојице, уз Грега је стално његов најбољи друг Роли. Са њим је покушавао да уради немогуће ствари, да смисле свој тајни језик, да цео дан не прича са родитељима итд.

Један од мени занимљивих делова јесте када је Грег сваки дан током лета морао да иде у школу пливања да би научио да плива. Још једна тужна чињеница јесте да га је свако јутро Родрик у свом „rock & roll“ комбију возио до базена. То Грегу није било у реду зато што се он возио у гепеку са инструментима и потрештинама за свирку, док је сувозачево место било празно. Грег није волео воду и није волео пливање, па је зато измишљао разне изговоре и начине да би што мање времена провео у води - говорио је да му се иде у тоалет па је тамо проводио већи део дана умотавајући се у тоалет папир и смрзавајући се од климе.

Читајући ову књигу схватила сам да није битно шта дуги мисле о теби, већ шта ти мислиш о себи. Живот је само један и не смемо дозволити да га неко упропасти и да због једне ситнице помислимо да је све лоше. Треба да волимо своју породицу и да знамо да ће нас они увек подржати у свему добром што радимо, а најбитније је да верујемо у себе.

Препоручила бих ову књигу свима који воле авантуре, шале, стрип и комедију.

Ђурђа Торбица V₂

Дневник Шоњавка

Књига коју сам прочитао има необичан наслов. Зове се „Дневник Шоњавка“, то је уствари серијал од једанест књига које је написао Џеф Кини, познати амерички писац. Књига је мешавина стрипа и романа што ми се много свиђа. То је и комедија и главни лик, дечак звани Грег, стално упада у неке смешне невоље, у којима се ја не бих снашао.

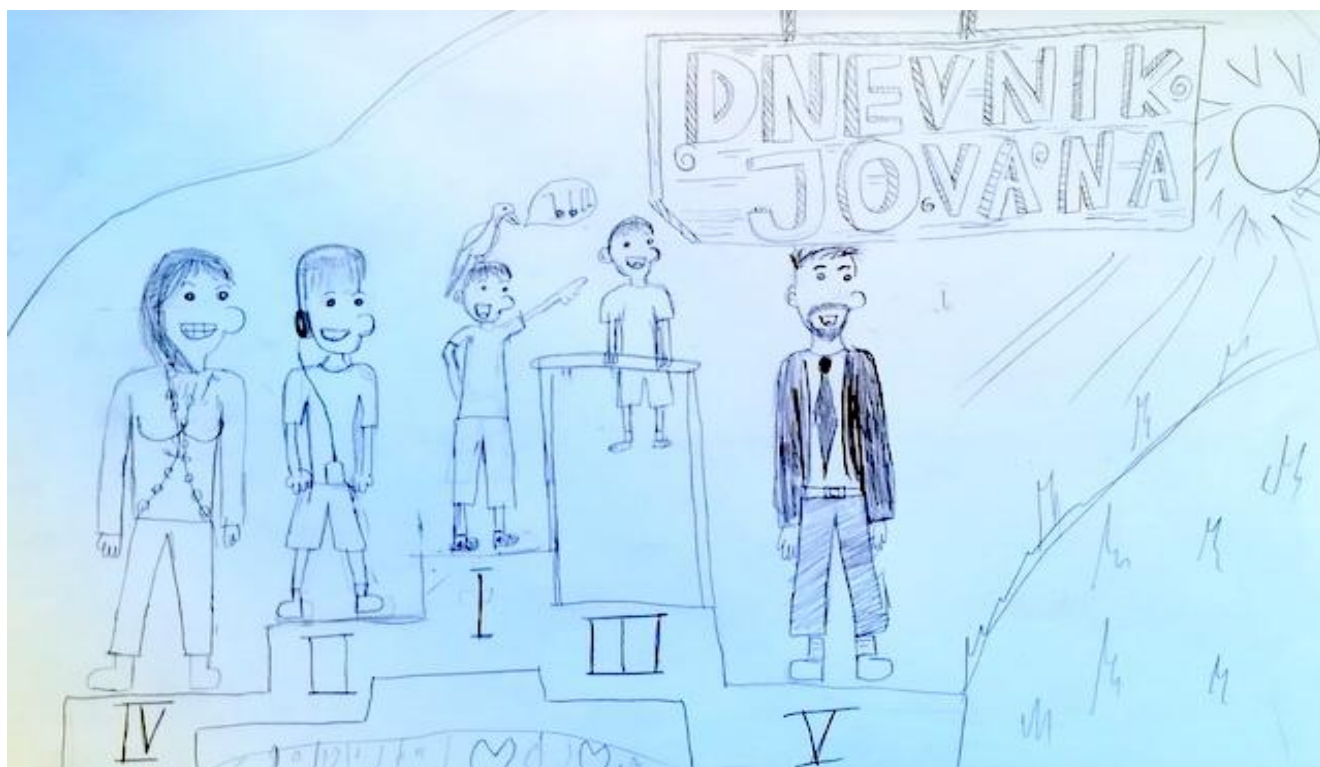
Одабрао сам да је читам зато што су моји другови причали о њој и зато што је мој старији брат прочитао. У једанаестом делу књиге Грегове невоље почињу тиме што га мама мучи идејом да треба да пронађе неки свој таленат који не подразумева играње игрица. Њој за љубав, боље речено, само да би могао макар понекад да игра игрице, Грег се опробао у музици и у спорту. Прво је кренуо на часове клавира, али већ после неколико месеци потпуно је напустио свирање и инструмент је ћутао у дну собе. Онда је на ред дошла хорна. Грегов тата се бринуо да ће и хорна постати бескорисна као и клавир, али га је Грегова мама убедила да неће. Ипак, тата је био у праву - и хорна је ускоро постала прошлост. После музике на ред су дошле спортске активности, али Грег је нашао начин и то да избегне. Све у свему, мамин покушај је био неуспешан. На крају је она препустила Грегу да изабере свој таленат. Он решава да направи један хорор филм, а његов најбољи друг Роли му припомаже у томе. Пошто нису имали пуно пара за опрему, костиме, камере и нису имали глумце, Грег је узео стару татину камеру и Ролија као јединог глумца и, наравно, идеја није успела.

Попут мене, Грег је средње дете у породици са три дечака. И он има млађег и старијег брата који га често нервирају, као и мене моја браћа. Старији брат воли да га завитлава разним лажима, као, на пример, да је даска од WC шоље само за девојчице, или да ће га, ако згази у рупу између степеница, прогањати дух. Са друге стране, на млађег брата сви обраћају превише пажње, што Грега такође нервира. Понекад помислим да је књига написана по узору на мене и моју породицу. То је, наравно, сулудо, али морам да признам да имамо пуно сличности. Међутим, приметио сам и једну битну разлику, а то је да се Грег не дружи пуно са својом браћом, што није и мој случај. Волим да проводим време са својом браћом и унемо баш лепо заједно да се забављамо кад нам успе да се не свађамо. Срећом, и то се понекад деси.

Читајући ову књигу научио сам понешто о томе како се снаћи у непријатним ситуацијама, пошто Грегу стално успева да се задеси баш у таквима. Кроз сваку причу он у ствари тражи излаз из неке незгоде. Научио сам и да сваки разлог због кога се осећаш осрамоћено и постиђено, кад-тад падне у заборав, посебно када имаш четрнаест година. Битно је не придавати томе превелики значај јер увек постоје важније ствари.

Ову књигу радо препоручујем за читање свима. Сматрам да је као створена за нељубитеље читања, то јест, за оне који би радије вукли крокодила за реп, него да седну да читају. Сигуран сам да јој чак ни они не би одолели.

Јован Јовановић V2

Прича о Јангу

Једног дана сам код свог друга видела књигу на чијим је корицама нацртана слика француског булдога. Требало је да добијем баш таквог пса, па ми је књига постала интересантна. Питала сам друга да ми је позајми и тако је започело једно дивно путовање које ме је много чему научило.

Урош Петровић је 2017. написао невероватно дело „Прича о Јангу“ у коме сазнајемо колико главном јунаку значи мали длакави пријатељ Јанг. Ово је моја омиљена књига. Свиђа ми се што описује повезаност и љубав између човека и пса. Предивне илустрације Алексе Гајића су ми помогле да разумем сваку пишчеву реч. Допада ми се што се у роману комбинују срећа, хумор и туга и приказује живот реално, јер стварност није није савршена, има у њој и среће и туге и многих других осећања.

Док читам књиге, често ми се чини да има превише детаља, да је радња спора, да се писац превише задржава на неком детаљу. Овде тога нема. Урош Петровић пише баш како што волим, на неколико страна је описао живот својих јунака.

Књигу препоручујем свима који воле псе и деци и одраслима, који маштају и верују у пријатељство. Сви могу нешто да науче из ње, као што сам ја научила да ценим сваки тренутак са својим најдражима, породицом, пријатељима и, наравно, псом. Научила сам да се обрадујем пажњи и труду других, да више ценим сваки мамин поклон, загрљај другарице, радост пса када не види. Ова књига ме је инспирисала да нацртам много цртежа свог пса и да обрадујем тетку сликарку којој су се моји радови веома допали.

У неким деловима прича је веома тужна, али нам баш то помаже да разумемо да треба да пазимо на своје љубимце, јер их у супротном можемо повредити. Прочитала сам је пре него што сам добила Лори, мог пса, и мислим да ми је помогла да будем добар власник и да пазим на њу како треба. Зато посебно препоручујем књигу онима који имају љубимце или желе да их добију да би схватили колико смо ми важни нашим малим пријатељима и да смо им потребни.

Нефели Папамали V₁

Бела и Себастијан

Читајући роман „Бела и Себастијан“, који је написао Никола Ваније, открила сам очаравајућу причу о пријатељству и љубави између дечака и пса. Роман је објављен 2014. године, а ја сам га читала четири године касније. Било је то за време летњег распуста када сам боравила у планинском селу, где сам се дружила са својим псом и то је допринело да роман на мене остави још јачи утисак.

Два пријатеља и једна велика авантура - то би, укратко, била тема овог дивног романа. Главни ликови су дечак Себастијан и пас Бела, који са Себастијановим дедом Сезаром живе у једном селу на француским Алпима. Себастијан је био сироче, којег је пронашао и одгајио деда Сезар, угледан и поштован становник села. Бела је пас расе швајцарски овчар, предодређена да чува овце. Али, пошто је њен први власник био веома зао човек, издресирао ју је да овце коље, уместо да их чува. Када су се први пут срели Бела и Себастијан, дечак је осетио страх, јер је Бела у селу била озлоглашена звер. Али добри и храбри Себастијан јој је полако пришао и почео да је мази. Бела се примирила и прихватила дечака. Одушевио ме његов поступак, јер је показао храброст и жељу да Белу припитоми.

Сељани су се побунили и организовали хајку како би убили Белу. Не желећи да изгуби углед, и деда Сезар се прикључио хајци. Разочарани Себастијан је одвео пса у своје скровиште, где су провели неколико дана. Пошто нису успели да их пронађу, сељаци су прекинули хајку. Бела и Себастијан су се вратили код деде Сезара. Пријатељство између дечака и пса постајало је сваким даном све веће и чвршће. Љубав коју се једно другом несегично давали учинила је да Бела постане оно што јесте, добар и поуздан пас. Ово ме је навело да размишљам како на нас утичу људи са којима проводимо време. Верујем да љубав правог пријатеља може утицати да неке своје лоше особине променимо, да будемо бољи и срећнији. Добар и искрен пријатељ обогати наш живот и учини га лепшим.

Недавно сам у биоскопу гледала истоимени филм. Иако су исти ликови и радња, много ми се више свиђа књига, јер се прави доживљај и истинска емоција љубави и пријатељства између дечака и пса може осетити само док се чита роман. Препоручујем свима да прочитају књигу, јер носи важну поуку - Себастијан није као остали сељани одбацио Белу, већ јој је пружио шансу да постане и остане добар и веран пас.

Маша Куртић V₃

Доживљаји Тома Сојера

„Доживљаји Тома Сојера“ је авантуристички роман америчког писца Марка Твена. Први пут је објављен 1876. године у Сједињеним Америчким Државама. Роман је доживео велики број издања и преведен је на 240 језика. Књигу сам прочитао за време летњег распуста. Препоручио ми је тата коме је то била омиљена књига у детињству.

У овом роману пратимо несташлуке дванаестогодишњег дечака Тома. Он живи са тетком Поли, полубратом Сидом и рођаком Мери у Петрограду, на обали реке Мисисипи. Он је открио најважнији закон према коме се равна људско деловање – „Ако човека или дечака хоћеш натерати да нешто пожели, само је потребно то учинити тешко доступним“. Тако сам и ја пожелео да са Томом и његовим најбољим друговима Хаклбери Фином и Џо Харпером будем гусар и кренем у потрагу за благом. Захваљујући њима успео сам да замислим како изгледа побећи од куће или изгубити се у пећини.

Радња романа је смештена у прву половину деветнаестог века, али Томове авантуре могу десити у било ком времену. Он је паметан, лукав и сналажљив дечак. То се види већ када је први пут кажњен. Тетка Поли му је наредила да окречи ограду. Он је друге дечаке убедио да је то забаван и одговоран посао, па су му чак и платили да то ураде уместо њега.

Тому никада није досадно. Он живи за пустиловине, а бежи од њему досадних ствари, цркве и школе. Маштовит је и стално смишља нове авантуре. Неке су смешне, а неке опасне. Током једне пустиловине на гробљу, Том и Хаклбери Фин су били сведоци убиства. Видели су како три човека закопавају један леш. Они су се тада крвљу заклели да никоме ништа неће рећи и изговорили: „Хак Фин и Том Сојер куну се – писнути неће. Нека сместа паднемо мртви ако шта казали, иструнули дабогда.“

Ликови нису детаљно описани, већ из поступака закључујемо о њиховом карактеру. Хаклбери Фин, Томов најбољи друг, син је градског пијанице. Он је добродушни дечак који је увек спреман свима да помогне. Не воли школу, стално иде у поцепаним стварима. Деци је идол, а одрасли га не воле јер стално упада у невоље. Беки Тачер је Томова симпатија. То је девојчица за коју је Том спреман да преузме кривицу за нешто што није урадио. Уз њих троје откривамо шта су љубав и пријатељство.

Роман је написан једноставним језиком. Лак је за читање и веома занимљив.

Мислим да ћу се још неки пут вратити овој књизи јер она најбоље показује да су деца увек деца, ма где и када живела. А и мој тата се уз мене опет присетио авантура свог омиљеног јунака.

Никола Киса V₄

Мој дека је био трешња

Овај роман написала је савремена италијанска књижевница за децу и младе Анђела Нанети 1998. године и за њега добила пет значајних награда од жирија који су сачињавали стручњаци за дечју књижевност и многа деца читаоци.

Радња се дешава у Италији (у селу и граду) у XX веку. У овом књижевном делу описани су односи деце са бакама и декама.

У роману се описује живот дечака Тонина. Он је главни лик и води нас кроз свој свет детињства. Порука је писца да су сећања оно што нам остаје после губитка драге особе и да се морамо трудити да будемо што бољи према својим најближима. Дека Отавијано је објаснио Тонину да није тужан што је његова супруга, Тонинова бака Теодоланда, умрла јер, како каже, докле год неког волиш, тај у ствари не може да умре. Ово је дечаку веома помогло да преболи смрт баке, а касније и деке кога је бескрајно волео. Они су били родитељи његове маме, веома чудни људи са села и нису били као бака и дека из града, али дечак носи најлепше успомене из свог детињства баш у вези са њима и оне ће му бити звезда водиља у одрастању. Захваљујући животу са баком и деком у селу сазнао је много о природи и колико је човек са њом повезан.

Тема овог романа је љубав дечака Тонина према баки и деки али и трешњи Феличе. Док је дечак проводио време на селу сазнао је о лепоти сваког тренутка у животу људи који се воле.

Роман је испуњен срећним али и тужним догађајима. Већину срећних дечак је проживео са деком Отавијаном: пењање на трешњу које је било највеће узбуђење за дечака; купање у реци; умућена јаја са шећером и вином које му је деда сваког јутра припремао док је боравио код њега, а која су била укуснија од бакиних колача и маминог пудинга; спашавање Феличеа од сечења; долазак деке као Божић Бате у школу. Пошто су се дечаку другари у школи често смејали када би писао и причао о свом деди, деда се једног дана уочи Божића појавио у школи са корпом пуном поклона за сву децу и гуском Алфонсином, сео и причао им о свом животу и уверио их у Тонинове приче, па су од тог дана сви престали да се смеју.

После смрти деке Отавијана дечакови родитељи се разводе и он одлази да живи са својом мајком у декиној кући. Убрзо се родитељи мире и почињу да живе сви заједно веома срећни. Тата је почео да проводи више времена са породицом. Затим се рађа Корина коју дечак много воли, а љубав према њој показује изјавом да ће само њу научити свему што је њега дека научио. Бака и дека из града их посећују и мање се мешају у њихов однос и живот, а бака показује велику заинтересованост за своју унуку и допушта јој да је чупа, да галами... Дечак је у овом периоду променио и мишљење о псу деке и баке о коме је раније мислио да је досадан, да стално лаје и галами и није гајио никакве симпатије према њему.

Књига говори колико су нам у животу важне успомене, породица, природа, животиње и свако дете би требало да је прочита зато што у њој може да препозна део свог живота. У мени буди посебна осећања јер ме подсећа на дане које сам проводио код мог деде, кога сам недавно изгубио.

Филип Ристивојевић V₄

